

O ENIGMĂ DIN PREISTORIA DACIEI

Brazda lui Novac

„De-a lungul Munteniei și peste partea de jos a Moldovei se mai cunosc și astăzi urmele unui șanț adânc și de o lungime extraordinară, care tăia în două șesul dintre Carpați și Dunăre. Acest șanț uriaș apare în județul Mehedinți, lângă cotitura cea mare a Dunării, trece peste județele Dolj, Romanați, Olt și Argeș, de unde, după cum ne spun tradițiile populare, se prelungește pe lângă Târgoviște, Ploiești și Buzău până la Măxineni. Acest șanț apare din nou în partea de apus a Galaților, lângă cătunul Traian, unde ia numele de «troian», apoi apucând direcțiunea spre nord – est trece pe la miazăzi de satul Tulucești peste Prut, se prelungește peste toată Basarabia în două ramuri paralele (Troianul de Sus și Troianul de Jos), iar din Basarabia se întinde mai departe până la Don”. (Nicolae Densușianu – Dacia preistorică, p. 150)

Pentru o mai ușoară urmărire a problemei „Brazda lui Novac”, am adoptat în materialul de față o delimitare pur convențională în ceea ce privește construcția propriu-zisă. Am numit **brazdă** construcțiile foarte vechi, nedatabile, care par să vină din preistorie; pentru cele mai noi, databile, în general din epoca romană sau bizantină, adoptând denumirea de **val** (de la latinescul *vallum*). Prin această convenție nu vor mai fi necesare precizări pe parcursul expunerii.

Cine era Novac

Novac sau Ostrea - Novac era - ne spune N. Densușianu – împăratul „jidovilor” (adică al „oamenilor mari”) care, după legendele române, i-a învățat

pe oameni agricultura, s-a luptat cu balaurul și a tras „brazda cea mare”. Acest Novac nu trebuie confundat cu „Moș Novac”, pomenit adesea în cântecele noastre istorice și care era de origine din „Lătâniei cei bătrâni” (v. Corcea, Balade populare). Cuvântul Novac are în Oltenia și înțelesul de „uriaș” sau „viteaz din timpuri străvechi”.

„Brazda lui Novac” pare să fie o lucrare ce nu are nimic din caracterul unui val roman, construit regulat și fortificat ca atare. Densușianu, făcând unele determinări pe teren, a constatat că brazda nu respectă natura reliefului pe care-l străbate, neputându-i-se atribui nici o importanță strategică, nici măcar una defensivă, de apărare.

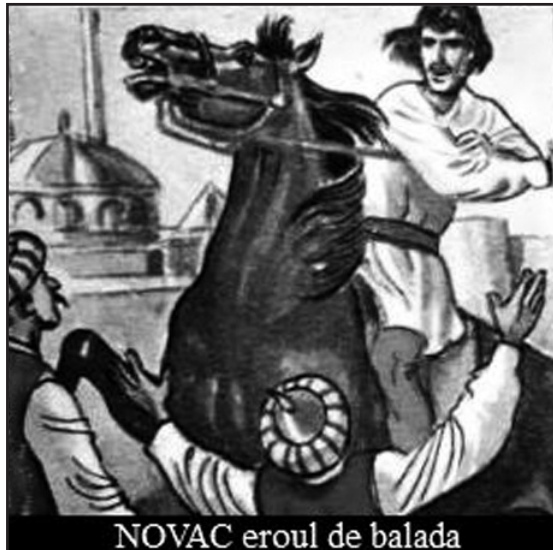
Ați auzit de „Brazda lui Novac”?

Brazda, păstrând deci denumirea din fabulația populară, a fost destul de sumar cercetată, atât ca traseu, cât și ca dimensiuni. Măsurătorile realizate în secolul trecut, singurele făcute, au fost sporadice și neconcludente pentru noi astăzi - iar în ultimele decenii, fie că problema nu a interesat pe nimeni, fie că determinările ar fi fost practic inutile din cauza intensificării mecanizării agriculturii; ceea ce a dus la o progresivă ștergere a urmelor pe teren.

Doar prin aerofotogrametrie

arheologică poate că s-ar reuși urmărirea vechiului traseu și s-ar alege locurile propice executării unor secțiuni - în special pe terenuri neagricole: pante aspre, lăstărișuri, pârloage etc.

De la Densușianu aflăm că sistemul de lucrări era destul de unitar, caracterizat atât prin

depozitarea numai spre sud a pământului săpat, cât și prin ignorarea totală a reliefului parcurs, brazda trecând pe creste de dealuri, de-a lungul ori de-a latul văilor, sau - spune fabulația populară - chiar și sub albia unor râuri.

Informațiile lui Densușianu provin atât din răspunsurile primite la chestionarul pe care el îl adresase învățătorilor și preoților din sate, cât și din unele descinderi făcute la fața locului, fapt ce a prilejuit și singura fotografie - document pe care o avem de la sfârșitul secolului trecut. Toate acestea ne arată în mod indubitabil că ne aflăm în fața uneia dintre cele mai importante lucrări executate de om în preistorie, lucrare absolut unitară atât ca moment al execuției, cât și ca destinație. Pe de altă parte, din tehnica militară rezultă că depozitarea

într-o singură direcție a pământului excavat (respectiv spre sud) ar arăta că brazda a fost executată de populațiile respective, deci de către cele din sud.

Traseul brazdei

Lungimea brazdei este extraordinară. În țara noastră, începe la Hinova - Mehedinți, lângă cotitura cea mare a Dunării. Merge apoi la Orevița, Corlățel, Dobra, Breasta, Dobrun, Șopârlița, trece Oltul pe la Greci, continuă apoi pe la Ursoaia, Broșteni, Finta, Ploiești, urmează, probabil, până la Traian și de aici ajunge la Tulucești - Galați, de unde trece Prutul în Basarabia. Cu totul, sunt străbătuți peste 500 de km pe teritoriul românesc.

Secțiunea brazdei (lățimea și adâncimea) este determinată foarte diferit de cei care au comunicat-o la sfârșitul secolului trecut. De altfel, este normal ca rezultatul să varieze în funcție de locul unde s-a realizat măsurătoarea, ca și de starea de degradare a lucrării respective.

În principiu, secțiunea brazdei avea forma unui trapez cu baza mare de circa 4,5 m, baza mică de 2 m, adâncimea de 3 m, iar înălțimea banchetei formate cu pământul scos din șanț era de circa 2 m. Dacă la o secțiune contemporană au rezultat circa 10 mp, înseamnă că secțiunea inițială trebuie să fi fost cel puțin dublă. Rezultă că amploarea lucrărilor aflate doar pe teritoriul țării noastre se ridică la peste 10 milioane mc de pământ dislocat după toate regulile unei construcții bine gândite și bine coordonate, pe lungimi de sute și sute de kilometri.

Grandoarea unei asemenea lucrări de artă, executate cu cel puțin 3000 de ani în urmă, pune în umbră o construcție oarecare, precum Canalul Dunăre - Marea Neagră, marginalizând-o. Iar dacă mai faci greșeala să mergi la Muzeul „Antipa”, să vezi cum se scormonea pământul acum 3 - 4000 de ani cu o cracă ruptă, începi să nu mai pricepi nimic! De altfel, această situație i-a determinat pe oamenii de știință să nu abordeze tema pusă în discuție de teama de a nu se compromite. Pentru că, dacă admiti să ieși în calcul doar puținătatea datelor cunoscute și pornești să umpli golurile cu soluții logice, ajungi la concluzii total neconformiste, care dau peste cap tot ceea ce zicem noi că am cunoaște din preistorie.

A fost mai simplu pentru istoricii noștri să nu dea nici o lămurire și nici măcar să se încumete în a justifica o lucrare atât de extraordinară, care a antrenat resurse morale și materiale incredibile - greu de presupus la niște populații „tribale”, trăind în efemer, neastâmpăr și veșnice conflicte. Să urmărim, totuși, modul în care este prezentată problema.

Alexandru I. Odobescu, în lucrarea *Antichitățile județului Romanați* (București, 1878), după ce amintește unele legende și trasează și el (exact) pe hartă „Brazda lui Novac”, se mulțumește să întrebe retoric: „De cine o fi fost făcută această brazdă și pentru ce ea poartă numele enigmatic al lui Novac?... acestea sunt chestiuni pe care abia constatări arheologice vor putea vreodată a le elucida”.

Grigore Tocilescu, în *Dacia înainte de romani* (București, 1880), după ce trece și el pe hartă marea „brazdă” ca „fiind explorată”, se rezumă doar la unele considerații generale.

Vasile Pârvan, în *Getica - o protoistorie a Daciei* (București, 1926), după ce nu diferențiază în nici un fel „Brazda lui Novac” de valurile romane (sau de altele), se pronunță doar asupra celei mai sudice dintre aceste lucrări (Cetatea - Greaca), afirmând - fără a aduce absolut nici un argument - că: „ Dacă ne este per-

misă o ipoteză asupra epocii când a fost tras acest val, atunci credem că el nu poate fi decât opera lui Aelius Catus, singurul general roman de pe vremea lui Augustus care real a pătruns ofensiv și biruitor în inima Daciei...

Cât privește «Brazda lui Novac», marele val care desparte întreaga regiune de câmp a Țării Românești de regiunea de dealuri, precum și valul din Moldova și Basarabia meridională, între Poiana, la gura Trotușului, și Cetatea Albă, la limanul Nistrului, orientarea sa fiind spre nord, el (care el? că sunt ele! - n.n.) trebuie să fi fost ridicat tot înainte de cucerirea Daciei de către Traian: cu atât mai mult cu cât de o interpretare a lui ca graniță post - traianică între cele două provincii, Dacia și Moesia Inferioară, nu poate fi vorba, traseul său oltean fiind în acest caz absurd” (p. 128).

Față de asemenea „părerii” ale primilor noștri istorici, în

care „brazda” și „valurile” sunt amestecate laolaltă (valul de la gura Trotușului merge spre Leova, nu spre Cetatea Albă - v. Radu Vulpe) și uniformizate (valul de la gura Trotușului la Leova are pământul așezat spre nord, deci orientare sudică, spre deosebire de „brazdă” - v. același Radu Vulpe), precizările arheologice ale lui Nicolae Densusianu, ca și argumentele sale culese din paleofolclor, au măcar girul unor argumente concrete. Dar asupra acestora vom reveni.

La unguri ca și la noi

Urme de legende populare foarte vechi, păstrate doar ca ecou din vremuri protoistorice,

sunt semnalate și în Câmpia Panonică, unde au fost găsite, de asemenea, unele brazde sau valuri și șanțuri vechi, a căror sorginte a rămas și ea până astăzi necunoscută.

O parte dintre aceste construcții de pământ apar în documentele ungurești tot sub numele de „Brazdă” (*vulgo dicitur Buheubrazda* - Cod. Dipl. Arpadianus, p. 32). „Brazda lui Buheu” mai apare în aceste documente și cu denumirea latină de „sulcus”, ea fiind semnalată în comitatele Iaurin și Veșprem.

Alte două șanțuri, considerate foarte vechi, din Ungaria, pe care tradițiile populare le consideră de asemenea ca o brazdă uriașă de plug, apar pe câmpiile agricole între Dunăre și Tisa. Ele poartă în maghiară numele de „Csorsz” sau „Csorszarka”. După vechi resturi de legendă, șanțul „Csorszarka” (care trece prin comitatele Borsod și Heves) este urma unei brazde de arat ce a fost trasă cu un plug uriaș (v. Gyarfás).

Denumirea „Csorszarka”, pe care o poartă aceste șanțuri uriașe dintre Dunăre și Tisa, a rămas neexplicată și în literatura istorică a vecinilor noștri - fiind probabil o preluare din unele legende golite de conținutul lor pe parcursul timpului. Lucru de altfel explicabil la populații nomade suprapuse peste populații autohtone ce au fost parțial asimilate.

În principiu, tradițiile ungurești atribuie originea acestor șanțuri tot unui erou național - ca și la noi - dar numit Csorsz, Curz sau Curzan (v. Romer).

În orice caz, ca și pe teritoriul vechii Dacii, în Câmpia Panonică atât construcțiile în cauză, cât și amintirea lor - rămase doar prin resturi de legendă - par să aparțină preistoriei.

O legendă-robot

În baza comunicărilor primite în secolul trecut de Nicolae Densusianu de la învățătorii din diferite localități (Cleanov, Vârtop, Galiciuica, Măldar, Vișina, Slobozia, Arnămești ș.a.), ca și a rapoartelor primite de Alexandru I. Odobescu din alte localități (Popânzălești, Vișoara, Dobrun, Șopârlița, Osica ș.a.), toate coroborate

cu relatarea lui August Treboiniu Laurian (*Magazin istoric pentru Dacia*, vol. II, p. 102) rezultă pentru sorginta lucrării „Brazda lui Novac” următoarea legendă-robot:

Brazda lui Novac reprezintă o brazdă de plug trasă de Novac (în alte legende de Ler - împărat sau de Iorgovan - Viteazul) care era împăratul „jiodovilor”, al oamenilor mari, și care a ieșit la arat cu un plug mare, foarte mare, pe care l-a târât cu mâinile sale și având înjugați doi boi mari, negri (ori doi bivoli negri, ori doi boi albi uriași, ori doi boi prii, ori 12 boi cu coarnele mari); că această brazdă a fost trasă pe la mijlocul pământurilor și trece chiar prin albia râului Olt, care și acum face valuri în locul acela; că marea brazdă este făcută ca probă pentru arat și găsirea unui mijloc de hrană; că a fost trasă pentru pomenire, sau ca să rămână de pomenire că românii au învățat plugăria; iar pământul a fost aruncat spre miazăzi, în semn că spre miazăzi trebuie să ne închinăm, acolo aflându-se Ostrea - Novac, viteazul...

Ușor se constată că Ostrea - Novac apare ca un erou străin, venit în trecere prin aceste locuri, fără a i se da atribuții divine și - curios - fără a fi adorat.

Argumentația lui Nicolae Densusianu

Nicolae Densusianu consacra „Brazdei lui Novac” un capitol special, aducând probe care să justifice ridicarea construcției ca „un monument comemorativ pentru introducerea agriculturii”. Păstrând documentația ca fiind solidă, bazată pe acte și chestionare astăzi devenite de neînlocuit, noi vom ajunge la o concluzie ușor diferită. Ca argument arheologic, Densusianu a făcut determinări la Vlăduleii Romanațiului, constatând material că principalul drum militar roman de pe Valea Oltului trece pe deasupra brazdei, dovedindu-se că uriașul șanț a existat pe teritoriul Daciei cu mult mai înainte ca dominația romană să se întindă pe aceste locuri. Afirmatia respectivă fusese făcută anterior și de Odobescu, pe baza unor măsurători executate de un inginer hotarnic numit Popovici.

Eficacitatea valurilor se mărginea la ele însele, fiind simple obstacole materiale ce poate reușeau întrucâtva să întârzie șarjele de cavalerie ale atacatorilor și să permită regruparea atacaților (Radu Vulpe).

O notă aparte pentru valurile III (cel Mic) din Dobrogea și Adjud - Foltești (al lui Athanaric), care, având șanțul spre sud, fuseseră construite de populații nordice, deci neromane.

Sorginta valurilor care ar putea fi atribuite civilizației romane este și ea destul de incertă. Numai valul din Transilvania se pare că ar fi fost construit de către romani prin anii 156 - 157, la limita de nord-vest a Daciei cucerite. Urmele lui se mai văd între Beltiuc, pe Crasna și Oradea, pe o lungime de circa 160 km și totodată prezintă singura referire antică inscripționată despre un val: „Valerius Valentinus, beneficiar consular militar din legiunea a III - a Gemina, edil al coloniei gordiane Napoca, au înscris la dare regiunea Someșului ca și aceea de peste val (... a censibus subsignavit samum, cum regione trans vallum ...) sub consulatul domnului nostru imp. M. Antoniu Gordian și Aviola”. De asemenea, dintre valurile dobrogene, sunt îndeobște atribuite: unul de pământ și care avea 52 de întărituri, împăratului Traian, iar celălalt, de piatră, având 27 de întărituri, împăratului Constantin cel Mare. Valurile din câmpia bănațeană sunt atribuite de către istorici tot romanilor, care erau nevoiți să se apere într-acolo de triburile libere ale iazigilor și metanaștilor. Aceste atribuiri au doar caracterul unor supoziții, ele, toate, putând fi la rândul-le cu mult anterioare epocii romane, mai ales că Herodot, părintele istoriei (IV, c. 12), amintește de mai multe valuri vechi din „Sciția”, numindu-le ale cimierilor.

Despre „marea brazdă”, cea din câmpia română, nu prea s-a încumetat nimeni să dea o lămurire sau măcar să încerce a o justifica științific.

Brazda „tracică”

Dacă civilizației romane istoricii sunt gata să-i atribuie

oricând orice realizări, în schimb civilizația tracă este încă privită cu susceptibilitate.

Tocmai de aceea, dovedindu-se că brazda este cu mult mai veche decât epoca romană, problemele ridicate de această mare operă de construcție ce vine de dincolo de istorie i-au determinat pe oamenii de știință să o neglijeze de teama compromiterii.

Dar coborârea dincolo de civilizația romană (certă, destul de bine studiată și cu mari posibilități tehnice dovedite) a realizării unei atât de importante

construcții, în civilizația tracă, o lume enigmatică, ermetică, o lume în care nimeni nu și-a spus ultimul cuvânt și care, pe zi ce trece, își relevă mereu din marile taine ce par să fie de o tulburătoare importanță, este evitată de istorici.

Despre lumea tracă, până mai ieri considerată o amorfă și nomadă masă de triburi, în principal pastorale, au început să se facă afirmații care o pun astăzi în cu totul altă lumină.

Se spune acum, că după marele popas carpato - dunărean, această rasă arică, activă și laborioasă - având o excepțională putere de creștere, expansiune și adaptare - ar fi continuat migrațiile sale către părțile meridionale, formând printre altele vârfurile troiane, miceniene și italice, atribuindu-i-se o acțiune civilizatoare chiar și

asupra lumii ante-elene, socotită ca fiind dascălul Europei.

Popor numeros și viguros, păstrător al purității timpurilor vechi, tracii erau buni meșteșugari și neîntrecuți războinici, având totodată o veche tradiție a poeziei și muzicii. Dintre multe ramuri ale tracilor, dacii și geții ocupau spațiul de la Carpați la Dunărea de Jos încă de acum 3 - 5000 de ani, deși documentar sunt atestați numai din anul 514 î.H.

Un astfel de popor, care și-a adus o imensă contribuție la

Apar pe scena preistoriei extraterestrii!

Orice deducții făcute în problema „Brazdei lui Novac” au tendința de a se baza pe un mod de gândire prin care preistoria este închipuită potrivit unor deziderate întemeiate mai mult pe ceea ce credem noi că știm despre începuturile civilizației noastre.

Bineînțeles că dacă facem abstracție de acest model „clasic” de gândire, atunci și imaginația, ba chiar și logica - eliberate de simple, comode și cuminți afirmații - ne pot conduce imediat spre cu totul alte explicații decât acelea îndeobște acceptate. Gândul poate să zboare spre „vremea oamenilor mari”, sau spre „vremea oamenilor mulți” - care ar fi doar două dintre enigmaticele rămase nedezlegate prin utilizarea gândirii „școlărești”.

Realizarea acestui colosal efort pentru săparea „Brazdei lui Novac” (ca și a altora), într-o perioadă situată undeva înaintea de istorie, s-ar adăuga enigmatelor cu șanse de a nu fi niciodată dezlegate. În mod automat s-ar pune atunci problemele care, singure, ar permite unele soluții. Ne gândim, de exemplu, la unele afirmații potrivit cărora înaintea civilizației noastre ar fi existat o altă civilizație superioară asemănătoare ca perfecțiune nouă, dar care ar fi suferit o involuție. Ce altceva era Atlantida, la care încă mai visează unii cu ochii deschiși...

Ne mai gândim chiar și la ipoteza unor vizite din spațiul cosmic, teorie care ar rezolva nesperat de simplu probleme care, altfel, nu vor fi niciodată suficient de explicitate...

În primul rând, acțiunea lui Osiris, sau Ostrea - Novac, ar corespunde cu teza îndeobște admisă de cei mai mulți dintre susținătorii unei „vizite” din cosmos (printre care cel mai convins pare a fi Erich von Däniken), care spune că mesagerii unei civilizații extraterestre (în cazul nostru acei *oameni mari*) ar fi învățat pe oamenii preistorici tot felul de meșteșuguri, i-au inițiat în științe, au făcut legi drepte și au aplanat conflicte, altfel ireconciliabile.

În al doilea rând, timpul când ar fi avut loc vizita unor mesageri din alte lumi este în general plasat între anii 3200 - 3000 î.H.

Anul mistic de la care mayașii au început derularea calendarului pentru a calcula reîntoarcerea zeului Kukulcan (sau „Șarpele Zburător”) core-spunde după semnele lor cu anul 3111 î.H. Doar câteva sute de ani despart această dată de apariția civilizației egiptene și, în mod curios, tot în aceeași perioadă se situează apogeul și marea înflorire a culturii trace, care avea să se repercuteze mai apoi și în Europa Meridională. Acest plafon de 5000 de ani este admis, în general, și ca o limită a memorizării unor date certe cuprinse în folclor, așa cum s-a întâmplat cu legendele noastre populare despre „brazda lui Novac”.

În al treilea rând, posibilitatea tragerii „brazdei” și, respectiv, lămurirea modului cum de a fost posibil un atât de extraordinar efort pentru realizarea construcției, ar găsi o explicație în cazul executării ei cu mijloacele tehnice ale unei civilizații ajunse pe o treaptă superioară de dezvoltare, mai ales dacă ne gândim la lucrări asemănă-

toare aflate în alte părți ale lumii și care nici ele nu se pot explica altfel.

„Brazda lui Novac”: Cui prodest?

Atunci când Nicolae Den-sușianu afirma, la începutul secolului, că uriașa brazdă a fost construită ca „un monument comemorativ pentru introducerea agriculturii”, istoricul nu era mult prea departe de adevăr.

În realitate, înmulțirea spectaculoasă a populațiilor trace de la nordul Dunării a atras după sine o intensificare a agriculturii, singura în măsură să asigure existența unor populații devenite dense, precum tot atât de cert este faptul că în cursul acelei epoci a apărut o mare problemă agrară a lumii preistorice. Triburile de agricultori, atrase așa cum era și firesc de câmpie, aveau o tendință de expansiune în dauna triburilor rămase pastorale, pe care le împingeau tot mai spre nord, spre munți, smulgându-le vaste pășuni pe care turmele acestora nu le

mai regăseau tot atât de mănoase spre dealuri și munte.

Probabil că multe și violente lupte au avut loc între triburile de agricultori și cele de păstori pentru stăpânirea unor terenuri ce nu puteau fi cultivate decât prin renunțare la păstorie. Probabil că destule lupte au fost și în sânul populațiilor de cultivatori, deoarece agricultura a atras după sine și un proces de pauperizare a multora dintre membrii unor triburi și chiar a unor triburi întregi în cazul unor calamități.

În acest moment a apărut un conducător deosebit, personificat prin Osiris, sau la noi Ostrea - Novac, care, pe de-o parte, bun cunoscător al agriculturii, a impulsionat cultivarea pământului prin îmbunătățirea plugului și introducerea tracțiunii animale, iar pe de altă parte, în virtutea dreptului de cucerire, a pus ordine între triburile trace, obligând păstori să se retragă spre nord și marcând într-un mod vizibil și durabil - printr-un mare val de pământ - terenurile distribuite agricultorilor. Numai

astfel, ca o delimitare vizibilă între populațiile de agricultori și păstori, se poate explica tragerea „Brazdei lui Novac” într-un mod continuu, fără a se ține seama de relief (deci fără nici o aplicație strategică), ci doar ca marcarea a unei separări ce se voia definitivă.

Rezultă, prin urmare, că destinația „Brazdei lui Novac” a avut un pregnant caracter social - economic și numai această utilitate publică ar putea justifica depunerea aceluși efort considerabil pentru realizarea unei atât de importante lucrări.

Sigur că mai pot fi luate în considerare și alte supoziții, dar, indiferent de modul în care a fost realizată „Brazda lui Novac”, semnificația ei transmisă peste veacuri și milenii rămâne ca fiind aceea a unei delimitări, un hotar ce se voia imuabil, tras între un mod de viață mai evoluat (agricultura din sud), față de etapa anterior depășită, aceea a vecinilor din nord, rămași păstori. Deci o limită câștigată de umanitate în drumul ei spre progres.

Silviu N. Dragomir s-a născut la data 4 octombrie 1930 în orașul Roman. La 14 august 1948, când avea numai 17 ani și era elev la Liceul de băieți din Roman, fusese condamnat la închisoare corecțională. El atâr-nase în cuier portretul lui Stalin, cu capul în jos, iar colegul său, Ovidiu Socor, se așezase cu posteriorul pe tablou. Și-au asumat consecințele, deși speraseră că, din solidaritate, ceilalți nu îi vor turna. Nu au fost turnați, dar pozna s-a aflat la Securitate, ca o glumă a unor copii poznași. Au fost arestați. Deși Silviu N. Dragomir fugise în munți, pentru ca securitatea să-i piardă urma, a venit la proces, pentru a fi solidar cu ceilalți. Tatăl său, preot cunoscut în Roman, a reușit prin pledoaria lui să impresioneze judecătoria. Aceasta le-a acordat elevilor o pedeapsă

minimă, de un an și jumătate și duși la Văcărești. Acolo, Silviu a întâlnit câțiva oameni din elita țării, generali ai armatei regale.

La eliberarea din detenție, a încercat să se înscrie la liceu pentru a continua studiile, dar, menționând în autobiografie că a fost arestat, nu numai că nu este primit, dar va fi exmatriculat din toate școlile din țară. Este chemat la București de o rudă, care voia să-l ajute, pentru că îl cunoștea pe secretarul liceului Dimitrie Cantemir și spera să-l poată înscrie acolo. Pentru a reuși să se înscrie, la secretariat este sfătuit ca, în autobiografia ce se cerea în mod obligatoriu, să omită faptul că a fost arestat și apoi exmatriculat din toate școlile. Această omisiune îi va permite să termine Liceul Cantemir și apoi să se înscrie la Facultatea de Transporturi (Institutul Politehnic București). Licențiat, a lucrat ca inginer. Prin 1961 a propus publicarea unei monografii a orașului său natal, Roman, lucrare respinsă de edituri deoarece, ca fost deținut politic, nu făcea parte din Uniunea Scriitorilor. Până în 1989 a publicat doar unele articole separate în periodice de importanță mai redusă (ziare, reviste, almanahuri, s.a) care-i puteau fi mai accesibile.

După 1989 a fost angajat redactor la ziarele Dreptatea, România, Cotidianul iar

apoi a devenit analist politic la „Lucefărul Românesc” din Montreal (Canada).

Începând din anul 1961 a început să scrie și lucrări independente, ajungând, în momentul de față, la 30 de cărți (majoritatea publicate sau pregătite să intre la tipar).

Specialist în filatelie, cartofilie și mărci poștale, Silviu N. Dragomir este cunoscut sub numele de „părintele colecționarilor”. A publicat „Istoria cartofiliei românești”, lucrare de referință în domeniu.

Cărțile care au avut un impact extraordinar în rândul cititorilor și specialiștilor: *Enigme în jurul nostru*, *Istoriei neelucidate*, *Mistere* – vreo 30 titluri. Sunt opere care percep supranaturarul oglindit în mit, basm, istorie și arheologie ca pe mesaje sosite de la făurirea lumii, când pe pământ existau Giganti, Moși, Preoți, Feți-Frumoși, Ilene-Consânzene, și alte ființe tutelare, care au lăsat urmașilor Cărți de Învățătură... pentru cine are ochi să le citească.

Silviu N. Dragomir pare a fi unul dintre „cititori”!

Pe 4 octombrie 2015 a împlinit venerabila vârstă de 85 de ani. Este și acum deosebit de activ, scrie, dă interviuri scâpărătoare prin duh și cultura întinsă. Revista noastră îi urează Ani Mulți cu Sănătate și putere de muncă !